

Waartoe toch alle levensfilosofie, alle diepere denken, wanneer men er de meest vanzelfsprekende gebeurlijkheden niet mee verwerken kon!

In de dagen die nu volgden verontrustte — ondanks zijn weemoed, zijn stille verdrietigheid, zoo niet juist daardoor versterkt — Huib Hoogland een weifelige, ondergrondsche, maar geen oogenblik aflatende drang, Pauline Hermans te gaan terugvinden. Hij was er zelf verbaasd over, zoo heftig plotseling zijn mistroostige toekomstgedachten zich aan dat meisjesfiguurtje hadden vastgeklampt. Onzinnig en bespottelijk. Een studente, terloops ontmoet, en die geheel-en-al buiten zijn sfeer leefde. De vraag was waarachtig, of ze 'm nog zou herkennen.

Het kwam er dan ook niet toe. Een innerlijke schroom hield hem terug — heimelijke vrees voor teleurstelling allicht nog meer. Wijs te maken trachtte hij zich intusschen, dat het zijn vele en dringende bezigheden waren — zijn roman, die nu eindelijk eens af moest komen, zijn critische en journalistieke werk, zijn correspondentie, onder andere, voor een indisch dagblad.... Maar aan den roman werd niet voortgewerkt — hij bevond er zich te onrustig voor — menschen, die hem kwamen spreken, hield hij langer bij zich dan noodig was; hij maakte zelf bezoeken, liep in koffiehuisen binnen, praatte druk.

Den vijfden middag, op straat — huiswaarts keerend van een gang naar zijn uitgevers — daar zag hij haar plotseling, recht voor zich uit, hem tegemoet komende. Slank en rijzig, en met een glimlach van verraste herkenning. — Te denken dat hij haar zóó, al wie weet hoeveel malen, was tegen gekomen, zonder daar aandacht aan te geven — onbegrijpelijk! Zij scheen hem nu zelfs nog eer in 't oog gekregen te hebben dan hij haar; een fijne blos bevloog haar blank gezicht, terwijl, resoluut gelijk toen, zij op hem toetrad: „Meneer Hoogland! Dat's toch toevallig. 'k Loop juist aan u te denken!”

Juichende blijdschap stond in Huib omhoog. Hij vóelde hoe de straling uit hem sloeg, en sprak verward — toch hoorend de eigen stem in een verheugde verwondering: „Gelooft u aan het toeval, juffrouw Hermans?” En terwijl zijn koele, stroef-beenige hand haar warme, zachte nog omsloten hield, met ontroering ook dáárdóor: „Misschien dacht u wel aan mij juist doordat ik in aantocht was, u tegemoet.... Intusschen 'k ben blij....

„Wie weet ja,” viel ze hem lachend in de rede. „Maar er kwam dan toch bij, dat ik juist over u hoorde praten. Over uw werk dan, liever gezegd. Had u me waarachies toch wel 'is kunnen vertellen, dien avond, dat u de beroemde schrijver bent.”

„Ho, ho, beroemde schrijvers zijn er niet in Holland,” weerde Hoogland kwasi-luchtig af — maar nooit nog had zijn faam hem zoo innig